

dette Punkt i den nu bestaaende Lov og Anordning. Det Gnesle, hørtil man kunde gaa, var maasse at give Biskopperne en større Myndighed til at give Dispensation for Aldersgrændsen, end de nu have. De ganske enkelte Tilfælde, der i Anledning af Sygdom eller maasse andre Forhold kunne bevirke, at en Præst kunde prøve at konfirmere et enkelt Barn i en tidligere Alder; de kunne afgjøres administrativt, og der er ingen Grund til at antage, at Kirkebestyrelsen, saavel Biskopperne som Ministeren, skulde stille sig paa anden Maade, end Vedkommende kunne være tjente med. Jeg skal her i Forbindelse med dette første Punkt bemærke, at jeg — hvad jeg ogsaa har havt Leilighed til at udtale — er enig i, at der i og for sig ikke er nogen Grund til at holde paa Bestemmelsen i Anordningen af 1814, at intet Barn maa antages til Konfirmation, førend det er udfiret af Skolen; thi disse to Forhold have i Virkeligheden ikke nogen Forbindelse med hinanden. Der har jo ogsaa før fra Regjeringens Side i forelagte Skolelove været foreslaaet, at denne Bestemmelse skulde ophæves. Hvis jeg skulde komme til at forelægge en Skolelov, som jeg arbejder paa, vil en saadan Bestemmelse blive optagen deri. — Det andet Punkt, som man fordrer forandret, er, at Konfirmationen ikke nødvendigvis skal holdes paa de lovbestemte Søndage om Aaret. Den væsentligste Grund for mig til at modsætte mig denne Forordning er, at jeg ikke kan se rettere, end at, hvis det blev gennemført ikke blot i enkelte Udnattagsfestilfælde, men i det Større, vilde Forberedelsen paa forsvarlig Maade til Konfirmationen umuliggjøres. Det vilde være aldeles umuligt for en Præst at forberede nogle Børn til Konfirmation til Foraaret, andre til Efteraaret, andre til Vinteren og andre til Midsummeren. Resultatet vilde være, at man maatte opgve Konfirmationsforberedelsen, og af forskjellige Ytringer, som den ærede Forslagsstiller fremkom med, fik jeg ogsaa den Opfattelse, at det til Syvende og Sidst var hans Mening, at istedetfor Konfirmationsforberedelse vilde han have, at Præsten i Almindelighed skulde tilbyde en vis Religionsundervisning for Børnene, som de saa kunde modtage eller lade være at modtage, men den egentlige Konfirmationsforberedelse vilde han have bort. Det fører atter tilbage til det Samme, som jeg gjorde Indvending imod ved hans første Forslag. Det gjør efter hans Mening ikke saameget, om vedkommende Børn, som blive konfirmerede, egentlig forstaa, hvad Handlingen betyder, naar de blot blive konfirmerede. Jeg tror ikke, at Sandheden vil fremmes ved dette Forslag, langt fra. Sælsald om det end fremmer det, som det ærede Medlem tænker sig ved Sandheden, i dette Forhold, at man bliver fri for Massekonfirmation, som i store Me-

nigheder ganske vist kan have sine store Svagheder, saa vil det paa en anden og væsentligere Maade fremme Usandhed. — Den tredie Forordning er, at Altergang efter Konfirmationen maa tildeles holdt paa selve Konfirmations søndagen. I den Anledning har det ærede Medlem idag som forleden været meget misfornøiet og beklaget sig over mig, fordi jeg har givet en Valgmenighedspræst heri Landet den Besked, at han havde ligesom andre Mennesker heri Landet at rette sig efter Lands Lov og Ret. Andet har jeg ikke gjort. Det er nu engang i Forordningen af 1736 bestemt, at Altergang ikke maa holdes paa samme Dag som Konfirmationen, og Grunden dertil er ansørt i selve Forordningen, nemlig for ikke at gjøre Gudstjenesten paa den Dag for langvarig, for ikke derved at gjøre Børnene fjebe af Handlingen, saa at de, naar de gaa til selve Altergangen, ikke kunne gaa til den med det rette Sind. Derimod kan det gjerne være, at der er mange Tilfælde især i smaa Menigheder, hvor man kan sige, at det ikke er nødvendigt at holde derpaa. Det er ikke en Bestemmelse, jeg saaledes ubetinget vil holde paa, hvis der er almindelig Stemmning for en Forandring. Men alligevel den Grund, som den nævnte Forordning har angivet, kan meget godt bestaa med det ærede Medlems Angreb. Hvad angaar Angrebet paa mig, da har jeg, som sagt, kun fordret, at en Valgmenighedspræst ligesom andre Præster skal opfylde Landets Love. — Det ærede Medlem vil heraf se, at jeg ikke kan give dette Lovforslag min Understøttelse.

Forslagsstilleren (S. Holm): Denne ærede Ministers Slutning er desværre trostløs for denne Sag ligesom for den igaar, men det forekommer mig dog, at den ærede Minister paa flere Punkter viste større Velvillie overfor de Dnsker, som man fremkommer med ved denne Sag, end i den forrige. Den ærede Minister udtalte, at man ikke kunde gaa bort fra den nuværende Aldersgrændse, men han gav ikke nogen virkelig Grund for, at Staten, Lovgivningsmagten med Rette kan fastfatte og beholde en saadan vilkaarlig Aldersgrændse. Og jeg kan ikke forstaa, at man i vore Dage kan mene, at man i saadanne Forhold som disse kan sætte en almindelig Regel, som skal gjælde i alle Tilfælde med smaa Variationer til en eller anden Side. Det forekommer mig, at Tilfælde af denne Art kunne hverken afgjøres af Administrationen eller af Rigsdagen eller en lignende Forsamling, men man afgjøres af de Paagjældende selv efter den Trang, som er tilstede paa hvert Sted, og efter den Udvikling, som er tilstede hos de forskellige Personer. Det er Noget, der er overmaade for-